

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-488/10 Francja przeciwko Komisji, wniesione w dniu 5 marca 2012 r. przez Republikę Francuską

(Sprawa C-115/12 P)

(2012/C 138/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues i N. Rouam, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-488/10,
- wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie poprzez stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 5229 z dnia 28 lipca 2010 r. w sprawie cofnięcia części wkładu Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) z tytułu jednolitego dokumentu programowania celu nr 1 na rzecz wspólnotowej interwencji strukturalnej w regionie Martyniki we Francji lub też odesłanie sprawy do rozstrzygnięcia przez Sąd.

Zarzuty i główne argumenty

W swym pierwszym zarzucie wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie prawa ze względu na to, że uznał on, iż Komisja nie naruszyła art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane⁽¹⁾ uznając za subwencje bezpośrednie w rozumieniu tego przepisu ulgi podatkowe przyznane osobom fizycznym — wspólnikom spółek jawnych, którzy zainwestowali w zamówienie na roboty budowlane w zakresie renowacji i powiększenia ośrodka wypoczynkowego Club Méditerranée-Les Boucaniers.

W pierwszej części tego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo stwierdzając, iż te ulgi podatkowe mogą zostać uznane za subwencje w rozumieniu art. 2 ust. 1 dyrektywy 93/37/EWG.

W drugiej części tego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo stwierdzając, iż ulga podatkowa ma

charakter bezpośredni w rozumieniu art. 2 ust. 1 dyrektywy 93/37/EWG jeśli została ona przyznana właśnie w związku z ww. zamówieniem dotyczącym robót budowlanych, choć nie została ona przyznana ani promotorowi budowy, ani jej kierownikowi, ani właścicielowi odnawianego i powiększanego obiektu.

W swym drugim zarzucie wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie prawa ze względu na przeinaczenie treści spornej decyzji i zastąpienie uzasadnienia podanego przez Komisję swą własną decyzją. Zdaniem rządu francuskiego Sąd przeinaczył treść spornej decyzji uznając, że — w celu ustalenia, czy zamówienie na roboty budowlane w zakresie renowacji i powiększenia ośrodka wypoczynkowego Club Méditerranée-Les Boucaniers objęte jest zakresem stosowania art. 2 ust. 2 dyrektywy 93/37/EWG — Komisja przyjęła za punkt wyjścia przeznaczenie całego tego ośrodka, a nie — charakter prowadzonych tam robót.

W swym trzecim zarzucie wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie prawa ze względu na to, że uznał on, iż Komisja nie naruszyła art. 2 ust. 2 dyrektywy 93/37/EWG uznając zamówienie na roboty budowlane w zakresie renowacji i powiększenia ośrodka wypoczynkowego Club Méditerranée-Les Boucaniers za zamówienie na roboty budowlane w zakresie budowy obiektów sportowych, rekreacyjnych i wypoczynkowych w rozumieniu tego przepisu.

W pierwszej części tego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo stwierdzając, iż wykładni użytego w art. 2 ust. 2 dyrektywy 93/37/EWG pojęcia obiektów sportowych, rekreacyjnych i wypoczynkowych należy dokonywać szeroko, nie ograniczając się do obiektów, których celem jest zaspokajanie tradycyjnych potrzeb podmiotów publicznych, czyli wspólnych potrzeb ich użytkowników.

W drugiej części tego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo stwierdzając, iż wykładni użytego w art. 2 dyrektywy 93/37/EWG pojęcia zamówienie na roboty budowlane należy dokonywać niezależnie od pojęcia zamówień publicznych na roboty budowlane w rozumieniu art. 1 lit. a) tej samej dyrektywy pojęcia i że w związku z tym Komisja nie naruszyła art. 2 ust. 2 dyrektywy 93/37/EWG uznając, iż rozpatrywane przez nią zamówienie na roboty budowlane jest objęte zakresem zastosowania tego przepisu, choć zdaniem francuskiego zamówienie to nie przedstawiało sobą interesu gospodarczego dla instytucji zamawiającej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 199, s. 54.